

Księga Daniela - Numer Dziesięć

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-05

W pierwszym rozdziale Księgi Daniela Daniel został uprowadzony do niewoli trwającej siedemdziesiąt lat, zapowiedzianej przez Jeremiasza, i dotrwał aż do pierwszego roku Cyrusa.

A Daniel pozostał aż do pierwszego roku króla Cyrusa. Daniel 1:21.

Tak więc Daniel przeżył cały okres siedemdziesięciu lat niewoli, aż do wydania dekretu, który zezwolił na powrót starożytnego Izraela w celu odbudowy i odnowienia Jerozolimy.

A w pierwszym roku panowania Cyrusa, króla Persji, aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane przez usta Jeremiasza, Pan pobudził ducha Cyrusa, króla Persji, tak że kazał ogłosić po całym swoim królestwie, a także podał to na piśmie, mówiąc. Ezdrasza 1:1.

Daniel jest więc symbolem okresu próby stu czterdziestu czterech tysięcy, który rozpoczął się 11 września 2001 roku i trwa aż do „dekretu”, który oznacza wezwanie do wyjścia z Babilonu.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli współuczestnikami jej grzechów i aby was nie dotknęły jej plagi. Bo jej grzechy sięgnęły aż do nieba, a Bóg wspomniął jej nieprawości. Objawienie 18:4, 5.

Siedemdziesiąt lat niewoli to okres próby i oczyszczenia dla stu czterdziestu czterech tysięcy. 11 września 2001 roku nadeszło trzecie Biada islamu. Rozpoznają to jedynie ci, którzy przyjmują podstawowe prawdy adwentyzmu. Pierwsze Biada i drugie Biada zostały przez pionierów trafnie zidentyfikowane jako islam. Na obu pionierskich tablicach z 1843 i 1850 roku, które Ellen White zatwierdziła i które są uznawane za wypełnienie drugiego rozdziału Księgi Habakuka, islam jest wskazany jako piąta i szósta Trąba. Ostatnie trzy Trąby to Trąby Biada.

I ujrzałem i usłyszałem anioła lecącego środkiem nieba, który donośnym głosem mówił: Biada, biada, biada mieszkańcom ziemi z powodu pozostałych głosów tręb trzech aniołów, którzy mają jeszcze zatrąbić! Objawienie 8:13.

Jeśli są trzy Trąby „Biada”, a pierwsza i druga Trąba „Biada” oznaczają islam, dość łatwo rozpoznać, że trzecia Trąba „Biada” również oznacza islam. Elementem symboliki islamu jako Trąb „Biada” jest ich wstrzymywanie, a następnie ich uwolnienie. Siostra White określa cztery wiatry z siódmego rozdziału Objawienia jako „rozwścieczony koń”, który pragnie „wyrwać się” i „sprowadzić śmierć i zniszczenie” w ślad za sobą.

Aniołowie powstrzymują cztery wiatry, ukazane jako rozwścieczony koń, który próbuje się wyrwać i pędzić po obliczu całej ziemi, niosąc na swej drodze zniszczenie i śmierć.

„Czy będziemy spać u samego progu wiecznego świata? Czy będziemy otypli, oziębli i martwi? Obyśmy mieli w naszych zborach Ducha i tchnienie Boże, tchnięte w Jego lud, aby

stanęli na nogi i żyli. Musimy dostrzec, że droga jest wąska, a brama ciasna. Lecz gdy przechodzimy przez ciasną bramę, jej rozległość jest bez granic.” Manuscript Releases, tom 20, s. 217.

Czterej aniołowie, którzy powstrzymują cztery wiatry, powstrzymują "rozniewanego konia" prorocstwa biblijnego, który przynosi śmierć i zniszczenie. W dziewiątym rozdziale Księgi Objawienia, gdzie wskazane są pierwsza i druga Trąba Biada, zostaje wskazany król. Zostaje on wskazany w Objawieniu "dziewięć jedenaście".

I mieli nad sobą króla, który jest aniołem otchłani, którego imię w języku hebrajskim brzmi Abaddon, a po grecku Apollyon. jako będący nad nimi. Objawienie 9:11.

Imię, a więc i charakter króla islamu, to Abaddon w języku hebrajskim i Apollyon w języku greckim. Zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie, wyrażonych w językach hebrajskim i greckim, charakter islamu jest zawarty w znaczeniu tych dwóch imion. Znaczenie obu słów to "śmierć i zniszczenie". Siostra White mówi, że "wściekły koń", którego powstrzymują czterej aniołowie, podczas gdy sto czterdzieści cztery tysiące są pieczętowani, usiłuje się wyrwać i nieść na swojej drodze "śmierć i zniszczenie".

Pierwszą wzmianką w Piśmie Świętym o islamie jest Izmael, ojciec tych, którzy wyznają religię islamu. W tej pierwszej wzmiance zostaje określony jako dziki człowiek, a słowo tłumaczone jako „dziki” oznacza „dzikiego arabskiego osła”. Pierwsza prorocza wzmianka o islamie jest symbolem z rodziny koniowatych, a do zilustrowania islamu pierwszego i drugiego Biada pionierzy użyli konia na dwóch świętych tablicach. Cztery wiatry z siódmego rozdziału Apokalipsy są powstrzymywane, czyli „wstrzymywane”, aż Bóg opieczętuje swój lud. Proces pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest zarazem procesem próby i oczyszczenia.

Wszystkie te prorocze ilustracje są zobrazowane poprzez niewolę Daniela trwającą siedemdziesiąt lat, począwszy od Jojakima, symbolu umocnienia pierwszego poselstwa, aż do „dekretu”, który wzywa mężczyzn i kobiety do wyjścia z Babilonu. Powstrzymywanie, a następnie uwolnienie islamu jest proroczą cechą islamu jako symbolu w prorocztwie biblijnym.

Gdy są określane jako „cztery wiatry”, są powstrzymywane, podczas gdy służą Boży są opieczętowywani. Na początku drugiego „Biada”, w prorocztwie czasowym trwającym trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni, które wypełniło się 11 sierpnia 1840 r., czterej aniołowie, reprezentujący islam drugiego „Biada”, zostali „uwolnieni”. Pod koniec tego prorocstwa zostali „powstrzymani”.

Powiedział do szóstego anioła, który miał trąbę: Uwolnij czterech aniołów, którzy są związani w wielkiej rzece Eufracie. I zostali uwolnieni ci czterej aniołowie, którzy byli przygotowani na godzinę, i dzień, i miesiąc, i rok, aby zabić trzecią część ludzi. Objawienie 9:14, 15.

11 września 2001 roku pierwsze przesłanie w historii stu czterdziestu czterech tysięcy zostało wzmocnione, gdy islam trzeciego „Biada” został „uwolniony”. Lecz natychmiast został „powściągnięty”. Siostra White wyjaśnia, dlaczego tak się stało, ale najpierw powinniśmy pamiętać, że celem islamu w jego pierwszej biblijnej wzmiance było rozniewanie narodów, bo

ręka Izmaela miała być przeciwko każdemu człowiekowi, a ręka każdego człowieka przeciwko islamowi.

A anioł Pański rzekł do niej: Oto jesteś brzemienna i urodzisz syna, i nadasz mu imię Izmael, ponieważ Pan usłyszał twoje utrapienie. A on będzie człowiekiem dzikim; jego ręka będzie przeciwko wszystkim, a ręka wszystkich przeciwko niemu; i będzie mieszkał w obecności wszystkich swoich braci. Księga Rodzaju 16:11, 12.

Celem islamu w prorocत्वach biblijnych jest zjednoczenie wszystkich narodów przeciwko islamowi, zanim Organizacja Narodów Zjednoczonych zwróci swój gniew przeciwko zachowującym Sabat. 11 września 2001 roku każdy, kto rozumie 11 września jako początek powtórzenia sekwencji wydarzeń ruchu millerowskiego, stał się jak „Daniel”, gdy został zabrany do Babilonu na siedemdziesiąt lat. Jehoiakim wyznacza początek tego procesu próby, a islam trzeciego „Biada” został wtedy uwolniony, lecz natychmiast powstrzymany, aby Bóg mógł zapieczętować swój lud.

To widzenie zostało dane w roku 1847, kiedy tylko bardzo nieliczni spośród braci adwentowych zachowywali sabat, a i spośród nich tylko nieliczni uważali, że jego przestrzeganie ma wystarczającą wagę, by wytyczyć granicę między ludem Bożym a niewierzącymi. Teraz zaczyna być widoczne wypełnienie tego widzenia. „Początek tego czasu ucisku”, o którym tu mowa, nie odnosi się do czasu, kiedy plagi zaczną być wylewane, lecz do krótkiego okresu tuż przed ich wylaniem, gdy Chrystus przebywa w świątyni. W tym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegało końca, na ziemię przyjdzie ucisk, a narody będą rozgniewane, lecz trzymane w ryzach, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. Wtedy przyjdzie „późny deszcz”, czyli pokrzepienie od oblicza Pana, aby dodać mocy donośnemu głosowi trzeciego anioła i przygotować świętych, by mogli się ostać w okresie, gdy zostanie wylanych siedem ostatnich plag. Wczesne Pisma, 85.

Siedemdziesiąt lat Daniela rozpoczęło się 11 września 2001 roku, kiedy islam został uwolniony i rozgniewał narody, nagle i niespodziewanie uderzając w bestię z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Islam został następnie powstrzymany, aby dzieło trzeciego anioła mogło zostać dokończony. Dzieło trzeciego anioła to zapieczętowanie ludu Bożego, a gdy to dzieło rozpoczęło się 11 września 2001 roku, Późny Deszcz zaczął „kropić”. Pierwszy rozdział Księgi Daniela ilustruje proces próby stu czterdziestu czterech tysięcy, rozpoczynający się 11 września 2001 roku i trwający aż do chwili, gdy drugi „głos” osiemnastego rozdziału Apokalipsy wezwie inną trzodę Boga do wyjścia z Babilonu. Daniel zatem reprezentuje lud, który teraz znajduje się w duchowej niewoli, aż do samego zakończenia procesu próby. Zakończenie okresu próby w pierwszym rozdziale Księgi Daniela jest określone jako „koniec dni”.

A po upływie dni, które król wyznaczył, aby ich przyprowadzono, przełożony nad eunuchami przyprowadził ich przed Nabuchodonozora. I król rozmawiał z nimi; a wśród nich wszystkich nie znalazł się nikt podobny do Daniela, Hananiasza, Miszaela i Azariasza; dlatego stali przed królem. A we wszystkich sprawach mądrości i rozumu, o które król ich pytał, uznał ich za dziesięć razy lepszych niż wszyscy magowie i astrologowie w całym jego królestwie. Daniela 1:18-20.

Trzecią próbą, która stanowi proroczą próbę lakmusową dla Daniela i trzech młodzieńców, był moment, gdy zostali osądzeni przez Nabuchodonozora i uznani za "dziesięć razy lepszych niż wszyscy magowie i astrologowie w całym jego królestwie". Trzecią próbę symbolizuje sąd, a sąd miał miejsce "na końcu dni". W Księdze Daniela "koniec dni" to moment, w którym Daniel staje do swego losu.

'Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych; lecz niegodziwi będą postępować niegodziwie; i żaden z niegodziwych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją.... Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Lecz ty (Danielu) idź swoją drogą aż do końca; albowiem spoczniesz i staniesz w swoim udziale u kresu dni.'

Nadszedł czas, aby Daniel stanął w swoim dziale. Nadszedł czas, aby światło, które mu dano, poszło w świat jak nigdy dotąd. Jeśli ci, dla których Pan uczynił tak wiele, będą chodzić w świetle, ich poznanie Chrystusa oraz proroctw odnoszących się do Niego znacznie wzrosnie w miarę zbliżania się do kresu historii tej ziemi. Komentarz biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 4, 1174.

Siostra White wiąże „koniec dni” z procesem oczyszczenia opisanym w dziesiątym wersecie dwunastego rozdziału Księgi Daniela. Często posługuje się werselem dziesiątym w połączeniu z „końcem dni” z werselem trzynastego.

'Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych; lecz niegodziwi będą postępować niegodziwie; i żaden z niegodziwych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją.... Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Lecz ty (Danielu) idź swoją drogą aż do końca; albowiem spoczniesz i staniesz w swoim udziale u kresu dni.'

Daniel dziś stoi na swoim miejscu, a my mamy udzielić mu miejsca, aby przemówił do ludu. Nasze poselstwo ma iść naprzód jak lampa, która goreje. "W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi na straży synów twojego ludu; i nastanie czas ucisku, jakiego nie było, odkąd istnieje naród, aż do owego czasu; a w owym czasie twój lud będzie wybawiony, każdy, kto będzie znaleziony zapisany w księdze. A wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzą się, jedni do życia wiecznego, a drudzy ku hańbie i wiecznej pogardzie. A roztropni będą świecić jak jasność sklepienia niebieskiego; a ci, którzy wielu prowadzą do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieków.'

"Te słowa ukazują dzieło, które mamy wykonać w tych ostatnich dniach. Wciąż jesteśmy na wpół uśpieni. Nie mamy mocy niezbędnej do dzieła, które musi być wykonane. Musimy ożyć, zjednoczyć się. Teraz, właśnie teraz, musimy przyjąć taką postawę, aby skrucha i przebaczenie były wyrazistymi cechami naszego dzieła. Nie może być kłótni. Jest za późno, by współdziałać z Szatanem w jego dziele zaślepiania. Jest za późno, aby zważać na zwodnicze duchy i nauki demonów."

Polecono mi powiedzieć, że gdy Duch Święty da język i wymowę, zobaczymy dzieło podobne do tego, którego dokonano w dniu Pięćdziesiątnicy. Przedstawiciele Chrystusa będą działać

rozumnie. Nie będzie tak, że tu jeden, tam drugi będą usiłowali burzyć i niszczyć.

„Zanim zostanie wykonany dekret, zanim dzień przeminie jak plewa, zanim spadnie na was zapalczywy gniew Pana, zanim nadejdzie na was dzień gniewu Pana, szukajcie Pana, wszyscy pokorni ziemi, którzy wypełniacie Jego prawo; szukajcie sprawiedliwości, szukajcie pokory: może będziecie ukryci w dniu gniewu Pana.” Australian Union Conference Record, 11 marca 1907.

Zapiecztowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które jest przedstawione przez siedemdziesiąt lat niewoli Daniela w Babilonie, jest ukazane w Księdze Daniela, w rozdziale dwunastym, w wersecie dziesiątym. Werset nosi znamiona "prawdy", gdyż wskazuje trzy kroki, które są charakterystyczne dla hebrajskiego słowa "prawda". Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych, a następnie wypróbowanych. Daniel i trzech jego towarzysze zostali oczyszczeni przez bojaźń Bożą w pierwszym rozdziale, ponieważ postanowili nie spożywać babilońskiej diety. Następnie ich oblicze okazało się zdrowsze i pełniejsze niż u tych, którzy jedli babilońskie potrawy. Ich oblicze było sprawiedliwością Chrystusa, czyli białymi szatami. Potem zostali wypróbowani, gdy stanęli przed sądem Nabuchodonozora, na końcu dni.

Na "końcu dni", gdy Daniel stanie "do swego losu", u ludu Bożego "poznanie Chrystusa i prorocत्व odnoszących się do Niego bardzo wzrośnie". Nabuchodonozor stwierdził, że "we wszystkich sprawach mądrości i rozumu" Daniel i trzech młodzieńcy "okazali się" "dziesięć razy lepsi niż wszyscy magowie i astrologowie, jacy byli w całym jego królestwie".

Pierwszy rozdział Księgi Daniela ilustruje doświadczenie stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy przechodzą przez trój etapowy proces próby. Komentując ten proces, Siostra White mówi: „Te słowa przedstawiają dzieło, które mamy wykonać w tych ostatnich dniach. Nie jesteśmy nawet w połowie przebudzeni. Nie mamy mocy niezbędnej do wykonania dzieła, które musi zostać wykonane. Musimy ożyć i zjednoczyć się. Teraz, właśnie teraz, musimy stanąć na takim stanowisku, aby upamiętanie i przebaczenie były wyróżniającymi cechami naszej pracy. Nie może być żadnych kłótni.”

Proces próby, który prowadzi do „końca dni”, prowadzi do zmartwychwstania dwóch świadków w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia. Dzieło, które mamy teraz wykonać, polega na przyjęciu przesłania z 11 września 2001 roku i przebudzeniu się, co jest symbolizowane przez martwe, wyschłe kości. „Musimy ożyć, zjednoczyć się.” Kiedy to zrobimy, uderzającymi cechami naszego dzieła będą nasza „pokuta i przebaczenie”. Uderzającą cechą naszego dzieła przedstawia Daniel w rozdziale dziewiątym, gdy odmawia modlitwę z 26 rozdziału Księgi Kapłańskiej, prosząc o przebaczenie swoich grzechów i grzechów swoich ojców, a jednocześnie uznając, że postępował wbrew Bogu od czasu rozczarowania, które 18 lipca 2020 roku wyznaczyło początek czasu zwłoki. Musi także uznać, że Bóg w tym samym okresie postępował wbrew niemu. Daniel reprezentuje tych, którzy od 18 lipca 2020 roku przechodzą niewolę „siedemdziesięciu lat”.

Siedemdziesiąt lat jest symbolem "siedmiu razy" z Księgi Kapłańskiej dwudziestego szóstego rozdziału. Księga Kronik informuje nas, że siedemdziesiąt lat było okresem, w którym ziemia miała "odprawić" swoje szabaty, których nie mogła odprawić z powodu buntu starożytnego

Izraela przeciwko przymierzu z Księgi Kapłańskiej dwudziestego piątego rozdziału.

Aby wypełniło się słowo Pana wypowiedziane przez usta Jeremiasza, aż ziemia odprawiła swoje szabaty; bo przez cały czas, gdy leżała spustoszona, obchodziła szabat, aż do dopełnienia się siedemdziesięciu lat. 2 Księga Kronik 36:21.

„Trzy i pół dnia” — jako symbol proroczej „pustyni” — kiedy dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia leżeli martwi na ulicy po 18 lipca 2020 r., jest symbolem „siedemdziesięciu lat”, a także symbolem „siedmiu czasów”. Wyrażenie „na końcu dni” jest symbolem końca proroczych dni, które zostały zapieczętowane w Księdze Daniela.

W 1798 roku Księga Daniela została odpieczętowana, a Daniel stanął na swoim miejscu, gotów wypełnić swoją misję.

"Kiedy Bóg daje człowiekowi szczególne dzieło do wykonania, ma on stanąć na swoim miejscu, jak uczynił to Daniel, gotów odpowiedzieć na Boże wezwanie, gotów wypełnić Jego zamiar." Manuscript Releases, tom 6, 108.

22 października 1844 roku, w wypełnieniu ósmego rozdziału i czternastego wersetu Księgi Daniela, Księga Daniela ponownie zajęła należne jej miejsce. Lata 1798 i 1844 stanowią zakończenie pierwszej i drugiej „zapalczywości”, i dlatego wyznaczają koniec „siedmiu czasów”. „Koniec dni” w Księdze Daniela jest symbolem zakończenia niewoli, przedstawianej przez „siedem czasów”. W czwartym rozdziale Księgi Daniela Nabuchodonozor żył jak zwierzę, podczas gdy „siedem czasów” przeszło nad nim. Na „końcu dni” jego królestwo i rozum zostały mu przywrócone.

A pod koniec owych dni ja, Nabuchodonozor, podniosłem oczy ku niebu i rozum wrócił do mnie, i błogosławiłem Najwyższego, i wysławiałem oraz czciłem Tego, który żyje na wieki, którego panowanie jest wiecznym panowaniem, a Jego królestwo trwa z pokolenia na pokolenie: A wszyscy mieszkańcy ziemi są uważani za nic; On czyni według swej woli w zastępach niebieskich i wśród mieszkańców ziemi; i nikt nie może powstrzymać Jego ręki ani powiedzieć Mu: Co czynisz? W tym samym czasie rozum wrócił do mnie; i dla chwały mojego królestwa wróciły do mnie mój honor i świetność; a moi doradcy i możnowładcy szukali mnie; i zostałem utwierdzony w moim królestwie, a przydano mi wspaniałego majestatu. Daniela 4:34-36.

Koniec czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedstawiony jako "koniec dni" i dlatego oznacza symboliczne zakończenie "siedemdziesięciu lat", a także "siedmiu czasów". W tym czasie "skrucha i przebaczenie" będą cechami charakteryzującymi dzieło tych, którzy wcześniej byli martwi na ulicy biegnącej przez dolinę martwych, suchych kości.

Widoczny przejaw dzieła pokuty stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedstawiony w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela jako „wzdychanie i płacz”. Gdy lud Boży wyznaje i porzuca swoje osobiste grzechy, gdy uznaje, że powtarzał te same grzechy swoich ojców, gdy odkłada na bok pychę płynącą z własnych opinii i przyznaje, że postępował wbrew Bogu, a także że On postępuje wbrew niemu od czasu, gdy nastął czas zwłoki 18 lipca 2020 roku, wówczas

okaże się, że ma „dziesięciokrotnie” większą moc proroczą niż wszyscy inni rzekomi mędracy w królestwie.

Proces pieczętowania rozpoczął się od uwolnienia, a następnie powstrzymania islamu. Ten proces kończy się tak, jak się zaczął, gdy islam zostaje ponownie uwolniony. Zostaje on uwolniony pod koniec dni okresu pieczętowania; dla Daniela tym końcem był dekret Cyrusa, wzywający ludzi do wyjścia z Babilonu. To tam, u kresu dni oczyszczenia, przy sądzie nad "dekretem" prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, okaże się, że wierni posiadają "dziesięć razy większą" moc proroczą.

"Odsuwacie przyjdzie Pana zbyt daleko. Widziałem, że późny deszcz nadchodzi tak [nagle jak] wołanie o północy i z dziesięciokrotnie większą mocą." Spalding i Magan, 5.

W następnym artykule rozpoczniemy omówienie drugiego rozdziału Księgi Daniela.

Był to okrzyk o północy, który miał nadać moc poselstwu drugiego anioła. Aniołowie zostali posłani z nieba, aby poruszyć zniechęconych świętych i przygotować ich do wielkiego dzieła, które było przed nimi. Najbardziej utalentowani ludzie nie byli pierwszymi, którzy otrzymali to poselstwo. Aniołowie zostali posłani do pokornych, oddanych osób i nakłonili ich, aby wzniesli okrzyk: „Oto nadchodzi Oblubieniec; wyjdźcie Mu na spotkanie!” Ci, którym powierzono ten okrzyk, pośpieszyli i w mocy Ducha Świętego głosili poselstwo, ożywiając swoich zniechęconych braci. To dzieło nie opierało się na mądrości i wiedzy ludzi, lecz na mocy Bożej, a Jego święci, którzy usłyszeli okrzyk, nie mogli mu się oprzeć. Najbardziej duchowi pierwsi przyjęli to poselstwo, a ci, którzy wcześniej przewodzili w dziele, jako ostatni je przyjęli i pomogli wzmóc okrzyk: „Oto nadchodzi Oblubieniec; wyjdźcie Mu na spotkanie!” Wczesne pisma, 238.